

Op 12.12 is er een gedichtenwandeling om 14u30 in het Lappersfort Poëziebos - waar Melanie stierf - rond het thema afscheid met Peter Theunynck en Paul Demets. Liefdesstem van brood & bossen : stille poëzieplekken als vrije ademruimte (zie ook gedichtenwandelroute Poëziebos Brugge met poëtische neerslagen van onze sterfelijkheid <http://www.uitinwestvlaanderen.be/10235/het-hugo-clauspad-voor-poetische-wandelaars>)

(hoofdingang hoek Ten Briele/Vaartdijkstraat langs kanaal) zie www.ggf.be
(plaats Lappersfort Poëziebos Brugge, aan hoofdingang ANB-bord, hoek Ten Briele/ Vaartdijkstraat, toegang gratis, bij regenweer paraplu & laarzen)
(bussen 7 & 17 stoppen in de buurt van rond punt Ten Briele)

KLARA

Door een bos vol dode dichters, naar het bed
van een zomervrouw in pure ballonlucht.

Loslaten is moeilijk zegt iemand in een mobieltje.
Het zit niet in een familie van vasthouden.

Ze houdt me stevig vast met haar twijgzame
rechter, de linker streelt door een dik verleden.

Zilvermeren in een strandwit aangezicht,
zo kijkt ze, ruikend naar Rosas.

- Ik zie u graag, zeg ik - omdat ik haar graag zie.
- Petertje, lipt ze, ben je met je fietsje?

Ze schenkt een glas vol
leven uit een vat van niets.

Niets dan schoonheid puurt ze uit het nu.
Haar rozenhof bloeit al het onvoltooide dicht.

Er wordt gependeld tussen bed en aanrecht,
gekookt, geknuffeld en gestorven onder elkaar.

Een watstaafje citroent woestijnlippen,
een slok water valt op gods akker,

een pleister vol liefde sijpelt in de bloedbaan.
Het is hier zalig heengaan,

blijven tot je helemaal weg bent,
stip aan de kim van je onteigende lichaam.

Peter Theunynck

nu de veerman komt www.delaatstereis.be

- voor Luc en Pauline -

de veerboot ligt al aan de steiger
en jij wordt weldra ingeladen,
jonge moeder, beproefde vrouw,
getooid met bloemen ook al
ziet geen oog een krans

het leven is een buitenkans,
schreef een wijze dichter:
we geloofden in de mogelijkheid
ons binnenste buiten te keren
kwetsbaar door het minstens
stofje in de kamerlucht

want liefhebben is naakter zijn
dan een huid zich kan vertonen,
is samen huilen, soms met tranen
van plezier – we konden
alleen herhalen hoe graag we wilden
dat je bleef en de veerman
in huis onthalen als een gast
die vriendelijk kwam souperen
en na de wijn verdwijnen zou

zonder lading, zonder kransen
in gedachten, alleen de rustige
slag van roeispanten in het water
en riet zou ruisen van een klein
en onbestemd verdrietje dat vredig
maakt, een zoete droefheid
om veilig mee te slapen
Staf De Wilde

- Op www.ggf.be (bij acties & poëzie vind je de recentste gedichten, hieronder archief <http://www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php> actief in www.vbv.be/netwerk)
- Onze steun aan aRtivistisch manifest on line <http://antwerpen.indymedia.org/node/2388>
- Nu reeds dagelijks van zonsopgang tot zonsondergang kunt u in het Brugse Lappersfort Poëziebos wandelend 21 gedichten lezen op de levende poëzieroute langs het vernieuwde Hugo Clauspad http://www.uitinvlaanderen.be/agenda/e/redirect-from-cultuurweb/5009986C-D79F-76AA-F8FBC846485DFA84&language=nl&locale=nl-NL?id_event=5009986C-D79F-76AA-F8FBC846485DFA84&language=nl&locale=nl-

[NL http://www.uitinwestvlaanderen.be/10235/het-hugo-clauspad-voor-poetische-wandelaars](http://www.uitinwestvlaanderen.be/10235/het-hugo-clauspad-voor-poetische-wandelaars)

- *De Lappersfort Poets Society is een kring dichters (met helaas enkele dode dichters: wijlen Mark Braet, Melanie Verbrughe, Herman J. Claeys, Marcel Van Maele) die onze bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Net zoals in de film (*) "Dead Poets Society" ervaren wij de natuur en de bossen als wezenlijk deel en bron van leven. Doorheen de jaren raakten we ook verbonden met de poëzie en de poëtische nalatenschap van Jotie ' T Hooft en Hugo Claus.*

(*) In de Peter Weir-film Dead Poets Society speelt Robin Williams John Keating, een poëzieleraar aan het stijve Welton College - waar orde, tucht en discipline heersen - van de jaren vijftig die zijn pupillen leert te luisteren naar de stem van hun hart. Op Welton College is de boodschap: laat je meedrijven met de stroom en je wordt vanzelf dokter, advocaat of bankier. Keating wil zijn leerlingen op het hart drukken dat ze af en toe ook eens de ramen van hun hart moeten opengooien... Keating is geen wereldverbeteraar of vernieuwer. Hij heeft alleen een bijzondere interesse voor de mens en zijn gedragingen. "Wees jezelf en denk voor jezelf" zijn de levenswijsheden die hij wil verkondigen. Hij gebruikt verzen en romantiek om deze doelstelling te verduidelijken: "I went into the woods to live deliberately...and not, when I came to die, to discover that I had not lived (Thoreau). Voor zijn leerlingen is Keating de levensleraar die hen inspireert tot het ontdekken van zelfexpressie, passie en moed. Keating geeft zijn leerlingen de moed om voor zichzelf op te komen en laat hen inzien dat in eenieder creativiteit schuilt. Hij is iemand die luistert en die hen tactvol uitdaagt. Hij brengt de leerlingen wel aan het lachen door bovenop zijn lessenaar te springen om "zichzelf eraan te herinneren dat we permanent de dingen vanuit een andere gezichtshoek moeten zien". De titel Dead Poets Society verwijst naar een geheim clubje dat Keating oprichtte tijdens zijn eigen Welton-tijd. Wanneer enkele leerlingen dit ongewone verleden van hun leraar ontdekken, beslissen ze de Dead Poets Society weer op te richten. Tijdens hun onschuldige nachtelijke bijeenkomsten dragen ze zelfgeschreven gedichten voor.